

„FORTĂREAȚA AMERICA” A PREȘEDINTELUI TRUMP

Viziunea de politică externă a noii administrații
republicane: de la „superputerea singuratică” la
„izolaționismul imperial”

Valentin Quintus Nicolescu

„Fortăreața America” a președintelui Trump. Viziunea de politică externă a noii administrații republicane: de la „superputerea singuratică” la „izolaționismul imperial”¹

Valentin Quintus Nicolescu²

Analist

Institutul Diplomatic Român

ABSTRACT: Analiza de față își propune să identifice elementele centrale ale infrastructurii de idei care motivează și orientează politica externă a administrației republicane și a președintelui Donald Trump. Metodologia cercetării se bazează pe analiza discursului și acțiunii prezidențiale, a documentelor doctrinare (ex. *Project 2025*) și a declarațiilor persoanelor din anturajul președintelui, corelată cu impactul acestora în politica internațională. Concluzia principală este că viziunea de politică externă a lui Trump în cel de-al doilea mandat poate fi caracterizată drept un „izolaționism imperial” de inspirație jacksoniană și paleo-conservatoare exemptionalistă, reprezentând o ruptură de politică externă tradițională a SUA, cu consecințe semnificative asupra ordinii internaționale și a relațiilor cu aliații.

CUVINTE CHEIE: Donald Trump; jacksonianism; exemptionalism; izolaționism imperial; discurs politic; acțiune politică.

¹ Această publicație se bazează exclusiv pe surse deschise. Opiniile exprimate aparțin în întregime autorului și nu reflectă neapărat poziția instituției.

² valentin.nicolescu@idr.ro

INTRODUCERE

Încă dinaintea preluării celui de-al doilea mandat la Casa Albă, Donald Trump s-a lansat într-o serie de afirmații publice belicoase la adresa câtorva dintre aliații tradiționali ai SUA – Canada, Mexic, Panama și Danemarca. În multiple intervenții, președintele ales a propus ca [Groenlanda să devină parte a SUA](#), [Canada să devină și ea al 51-lea stat al Uniunii](#), iar [Panama să retrocedeze canalul omonim](#). Mexicul, la rândul său, s-a văzut amenințat cu războiul comercial prin creșterea taxelor vamale aplicate bunurilor exportate în SUA. Odată cu preluarea funcției, Donald Trump a continuat aceeași linie, inițiind războaie comerciale cu vecinii, presând Danemarca în privința Groenlandei și, în plus, propunând un plan de preluare de către SUA a Fâșiei Gaza după terminarea conflictului actual dintre Israel și Hamas, cu intenția de a o transforma în „[Riviera Orientului Mijlociu](#)”, care ar putea fi „[mai bună ca Monaco](#)”. Nu în ultimul rând, modul în care a implicat Statele Unite în privința soluționării conflictului ruso-ucrainean sugerează cel puțin o profundă schimbare a opticii în ceea ce privește viziunea americană asupra distincției prieten-dușman în termenii unei reconsiderări a relației cu Rusia, respectiv cu Ucraina. Suntem, așadar, martorii unei succesiuni de acțiuni, decizii și declarații politice pe scena internațională, care par a demonstra o ruptură profundă în politica externă americană, creând o stare de incertitudine acută în rândul comunității de state, fie că vorbim de aliații tradiționali ai SUA (cum este cazul membrilor NATO), ori de competitorii sau oponenții aceștia (cum este cazul Chinei, Iranului sau chiar al Rusiei). Din această perspectivă, identificarea unui „fir al Ariadnei”, capabil a facilita decodarea mesajelor aparent contradictorii de la Washington, se dovedește a fi absolut necesară.

Toate aceste evoluții ne determină în mod legitim să ridicăm o serie de întrebări privind orientarea politicii externe americane în cel de-al doilea mandat al lui Donald Trump. Ce se află în spatele intențiilor belicoase ale noului președinte? Este vorba doar despre o formă de joc de rol (*posturing*) și de comunicare aparent haotică a președintelui Trump (așa cum ne-a obișnuit în primul său mandat) sau pot fi identificate anumite recurențe care să releve un model capabil a explica și a oferi predictibilitate actului politic al executivului de la Washington? Care

ar fi principalele dimensiuni ale viziunii de politică externă ce definesc cel de-al doilea mandat al președintelui Trump?

Așadar, obiectivul cercetării de față îl constituie identificarea elementelor centrale ale infrastructurii de idei și a elementelor ce motivează și orientează decizia și acțiunea de politică externă a administrației republicane și a președintelui Trump. În acest sens, mă voi axa pe analiza acțiunilor, deciziilor și declarațiilor președintelui, ale membrilor administrației și cabinetului Trump, respectiv ale aliaților săi politici în prima lună și jumătate a noului mandat. Din punct de vedere metodologic, pentru atingerea obiectivului cercetării, am ales să investighez următoarele surse: pe de-o parte **discursul și acțiunea prezidențială**, ca expresie a ramurii executive a puterii de stat, iar pe de altă parte un întreg **corp de texte** ce tratează din punct de vedere doctrinar-ideologic direcțiile majore ale acțiunii executive într-un mandat republican (e.g. *Project 2025*). În al treilea rând, am investigat **declarații și interviuri** ale unor personaje din așa-numita „Trump world” (cercul apropiaților președintelui), respectiv personajele asociate *Proiectului 2025* sau lideri de opinie ai mișcării conservatoare implicați în spațiul guvernării și în Partidul Republican. În plus, am considerat ca variabilă și personalitatea, respectiv ideile susținute în spațiul public de Donald Trump de-a lungul ultimelor patru decade.

În același timp, am considerat că simpla investigare a aspectelor precizate mai sus, deși necesară, nu este și suficientă din perspectiva relevanței. Pentru aceasta, am ales să observ și impactul lor în mediul politic internațional, *dinamica acțiune(discurs)/reacție fiind o bună hârtie de turnesol* în ceea ce privește consistența și relevanța elementelor ideatice identificate. Astfel, **reiterarea și întărirea în context dinamic a anumitor idei și principii indică faptul că acestea sunt centrale pentru administrația Trump**, și nu doar chestiuni trecătoare, destinate doar să alimenteze spectacolul mediatic.

Informațiile obținute au fost centralizate și raportate la cele patru mari tradiții de gândire de politică externă din SUA – jacksoniană, jeffersoniană, hamiltoniană, respectiv wilsoniană, care în prealabil au fost operaționalizate pentru o mai ușoară interpretare a datelor pe dimensiunile izolaționism/internaționalism, cu indicatori precum interes național, relațiile cu partenerii, instituții și organizații internaționale.

NOUA POLITICĂ EXTERNĂ AMERICANĂ

Lecțiile politice ale primului mandat

Este cel de-al doilea mandat Trump o repetare sau o continuare a celui din 2016-2020?

Răspunsul la această întrebare este absolut necesar pentru a avea o imagine clară cu privire la direcțiile actuale ale politicii externe americane, dar și a coerenței actului și deciziei politice de la Washington. În consecință, înainte de a discuta rezultatele cercetării, trebuie puse în perspectivă cele două mandate Trump pentru a clarifica faptul că *există o diferență de substanță între cele două administrații*.

În acest sens, putem identifica următoarele elemente:

- În primul mandat, președintelui american *i-a lipsit experiența guvernării*, în sensul în care nu cunoștea în profunzime subtilitățile politicii de la Washington, rețelele de putere și influență sau persoanele cheie care ar fi putut să îl sprijine.
- În același timp, i-a lipsit o *echipă sudată și loială*, capabilă de a-i pune în aplicare în mod eficient ideile, fapt ilustrat de dese schimbări de personal – Trump *deține recordul pentru cea mai mare fluctuație de personal la Casa Albă și în cabinet în primul mandat al unui președinte*.
- Pe de altă parte, deși viziunea politică a lui Donald Trump nu s-a schimbat *grosso modo* de-a lungul ultimelor zeci de ani de când este activ în spațiul public american și se exprimă vizavi de varii probleme politice, sociale și economice, președintele nu a avut o viziune și *o strategie detaliată* și clară asupra modului în care ideile sale ar putea fi puse în practică.
- Nu în ultimul rând, în primul mandat lui Donald Trump i-a lipsit *susținerea politică necondiționată a Partidului Republican*, care a fost martorul unei lupte surde între adepții MAGA și elita neoconservatoare ce a dominat partidul de la Ronald Reagan încoace. Această stare de lucruri s-a reflectat în mod primar la nivelul inconsistenței de la nivelul deciziilor de politică publică, dar și a deselor reacții și contestări venite chiar din rândul echipei de guvernare.

Toate cele de mai sus par a nu mai fi deloc valabile în noul mandat:

- Donald Trump a capitalizat experiențele sale din primul mandat, actualmente navigând cu multă dexteritate provocările cercurilor din Washington. În același timp, cum voi arăta mai jos, întărirea pozițiilor sale politice atât în Partidul Republican, dar și în afara acestuia l-au transformat într-o reductabilă forță în Washington. Astfel, a câștigat un capital de negociere absolut necesar pentru realizarea planurilor sale politice.
- Această experiență i-a permis să propună Congresului (și să primească confirmarea acestuia) o echipă guvernamentală complet neortodoxă, dar extrem de loială, cu ajutorul căreia reușește cel puțin aparent să gestioneze mult mai eficient provocările guvernării și să își implementeze rapid deciziile și agenda politică.
- Echipa sa împărtășește și un set comun de valori și obiective politice, mulți dintre membrii administrației Trump făcând parte din colectivul implicat în redactarea unui amplu program politic coordonat de *Heritage Foundation* în 2023 – *Mandate for Leadership. The Conservative Promise*, cunoscut la nivelul opiniei publice drept *Project 2025*. Este vorba despre o viziune foarte clară și precisă asupra tranziției de putere într-un nou mandat prezidențial republican, dublată de un program politic detaliat pe termen mediu și lung, ce reușește să împace cu succes agenda MAGA și cea neoconservatoare. Cu alte cuvinte, președintele Trump beneficiază în cel de-al doilea mandat atât de o echipă foarte dedicată, dar și de un instrument politico-ideologic programatic cu ajutorul căruia își poate pune în practică propria viziune.
- În același timp, trebuie notat de asemenea și faptul că Donald Trump, cel puțin pentru moment³, aflându-se la ultimul mandat, nu se mai află sub presiunea *feedbackului* electoral, fapt ce îi permite să adopte poziții politice mult mai tranșante atât în plan intern, cât și în plan extern.

Un alt element extrem de important îl reprezintă faptul că, de-a lungul celor patru ani ai mandatului Biden, Donald Trump s-a concentrat asupra reformării Partidului Republican după propria imagine, asigurându-se că, în conflictul intern ce opunea facțiunile neo-conservatoare și Maga, susținătorii săi vor ieși învingători. Rezultatul a fost o reală și aparent

³ Dat fiind faptul deputatul republican Andy Ogles a depus în Camera Reprezentanților o rezoluție privind modificarea celui de-al 22-lea Amendament la Constituția SUA, prin care limita numărului de mandate prezidențiale să fie crescută de la două la trei, existând așadar o posibilitate (fie ea chiar și minimală), de a fi adoptată - https://ogles.house.gov/sites/evo-subsites/ogles.house.gov/files/evo-media-document/PIH-OGLES_006%20%28Constitutional%20Amendment%29.pdf

profundă schimbare la față a partidului, care s-a re poziționat cu câteva grade bune la dreapta eșichierului politic. Așa-numiții *Reagan Republicans* neo-conservatori sunt astăzi numiți RINOs (*Republicans In Name Only*), fiind rând pe rând expulzați din partid sau marginalizați prin varii metode. Cea mai comună dintre acestea a fost contestarea lor de către candidați MAGA în *primaries* (alegerile din cadrul partidului), sub acuzația de aliniere la sistemul corupt al „statului paralel” (*deep state*) sau cea de a fi adepți ai globalismului (ca termen substituit pentru pozițiile internaționaliste împărtășite de neo-conservatori). **Strategia lui Donald Trump de asigurare a coerenței actului de guvernare pare a fi deci cu succes ghidată de principiul „Unitate în loialitate”.**

Vedem așadar că nu mai poate fi vorba despre o situație similară celei din perioada 2016-2020, în care am avut de-a face mai degrabă un act de guvernare lipsit de coerență ideatică, axat mai degrabă pe spectacolul mediatic și pe un discurs populist inconsistent, dar puternic încărcat emoțional. În 2025 Donald Trump are și echipă, dar și un proiect politic detaliat, pe care – cel puțin în prima lună și jumătate a noului mandat – îl pune în aplicare în mod intransigent, și ale cărui fundamente ideologice le voi discuta mai jos:

Liniile unei noi politici externe

Pozițiile politice ale președintelui american și ale cabinetului său trebuie înțelese într-un context ideatic mai amplu, pe care în urma cercetării l-am identificat ca fiind parte a unor tradiții ideologice cu o istorie îndelungată în politica americană – ***jacksonianismul și paleo-conservatorismul exemptionalist***⁴.

- ***Jacksonianismul*** este una dintre marile tradiții intelectuale ale gândirii politice americane și este, în mod esențial, una dintre multiplele expresii (alături de jeffersonianism, hamiltonianism și wilsonianism) ale doctrinei excepționaliste reflectată la nivelul gândirii privind politica externă și relațiile internaționale din Statele Unite (Mead, 2002). Excepționalismul jacksonian consideră că unicitatea americană rezidă în aceea că SUA este în mod special dedicată protejării egalității și demnității cetățenilor americani individuali (Mead, 2017, 3). Pe cale de consecință, politica externă trebuie să se afle permanent în slujba augmentării securității și prosperității

⁴ A nu se confunda cu excepționalismul.

americanilor în țara lor. Această poziție a fost foarte clar exprimată de secretarul de stat Marco Rubio în cadrul unei conferințe de presă susținută alături de președintele Republicii Costa Rica (Rodrigo Chaves) în 4 februarie 2025, Rubio condiționând oferirea de ajutor de slujirea interesului național definit ca o "Americă mai puternică, mai prosperă și mai sigură" ([stronger, prosperous and more secure America](#)). În același timp, jacksonienii sunt permanent preocupați de contracararea acelor forțe (de regulă interne) care, în opinia lor, au drept obiectiv alterarea caracterului excepțional al Republicii americane, transformând statul dintr-unul protector într-unul opresor (Mead, 2017. 4). De aici și propria lor definiție a patriotismului ca atașament la principiul excepționalist al SUA, dar și intoleranța intransigentă pe care o au față de adepții școlilor de gândire internaționaliste (wilsoniană și hamiltoniană). Pe aceștia, jacksonienii îi acuză de alterarea voită a naturii excepționale a SUA prin implicarea lor în aranjamente internaționale „globaliste” (punct pe care jacksonienii îl împărtășesc de fapt și cu paleo-conservatorii exemptionaliști), care în ultimă instanță impietează asupra capacității SUA de a se autoguverna.

- **Paleoconservatorismul** (sau Vechea Dreaptă) este curentul ce alimentează ideologic noua dreaptă creștin-naționalistă din MAGA. Marginal pentru mai bine de jumătate de secol, paleoconservatorismul se definește prin contrast cu neo-conservatorismul reaganian, pe care îl acuză de deturnarea mișcării conservatoare de la principiile sale fundamentale. La începutul anilor 90, paleoconservatorii au ajuns în lumina reflectoarelor pentru scurt timp, prin candidatura la nominalizare la prezidențiale a lui Pat Buchanan în cadrul Partidului Republican. Acesta apela, [asemeni președintelui Trump](#) de astăzi, la patriotismul american pentru „a pune America înainte de toate” (*America First*), blamând elita politică republicană de a fi fost capturată de o „[ideologie globalistă, intervenționistă, a granițelor deschise](#)”. Este o temă majoră prezentă în discursul lui Donald Trump și care, în același timp, alimentează o arie variată de teorii ale conspirației în zona ideologică a dreptei americane, împărtășite și de actualul președinte).
- Prin **exemptionalism** înțelegem acea poziție particulară (și, deși marginală, recurentă de-a lungul ultimului secol în politica americană) care consideră că orice implicare a SUA în aranjamente și organizații internaționale multilaterale are repercusiuni directe asupra capacității Statelor Unite de a se autoguverna (Stewart 2025; vezi Ruggie în

Ignatieff, 2005). Este o formă extremă de jacksonianism care, în combinație cu ideile paleoconservatoare, structurează viziunea de politică externă a actualei administrații de la Washington.

Realismul jacksonian al președintelui Trump, așa cum reiese el din discursuri, interviuri și diverse alte intervenții în spațiul public se construiește pe două dimensiuni principale: independentismul antiinternaționalist (exemptionalismul) apărut în secolul XIX, respectiv [viziunea excepționalistă](#) care, în cazul lui D. Trump ia forma specifică a nostalgiei vizavi de [Gilded Age](#)-ul din a doua jumătate a sec. XIX. Este caracterizat de 1. Creșterea exponențială a puterii economice americane prin dezvoltarea rapidă a industriilor manufacturiere; 2. Oligarhizarea economiei, dublată de relativa absență a reglementărilor pe piața muncii, de un [protecționism agresiv cu bariere tarifare majore](#) și de existența unui sistem extrem de lax de taxare a afacerilor; 3. [Expansionism teritorial agresiv](#). Punctelor de mai sus li se adaugă și [naționalismul economic](#), reprezentat de mitul autarhic al „fortăreței America”, protejată de bariere tarifare și de politici protecționiste, care la președintele Trump ia forma tezei „jefuirii națiunii americane” de către partenerii ei comerciali globali.

Desigur, la acestea trebuie luată în considerare și variabila personalității lui D. Trump, care se vede un [ferm continuator al tradiției lui Andrew Jackson](#), al modelului agresiv (unii ar spune chiar autoritar) de exercitare a funcției prezidențiale al lui [Richard Nixon](#), și [mare admirator al președintelui McKinley](#). La cele de mai sus trebuie să adăugăm și [propensiunea sa către teoriile conspirației](#), care modelează în mod semnificativ [discursul și acțiunea lui politică](#) în special pe dimensiunea exemptionalistă.

În consecință, abordarea de politică externă a celei de-a doua administrații Trump este mult mai clară și mai tranșantă decât a fost în perioada mandatului 2016-2020 - simpla critică a ordinii internaționale liberale instituită de SUA după 1945 (vezi Clarke and Ricketts, 2016, 14) este acum o contestare fățișă a acesteia în numele interesului național înțeles prin filtrul tradiției jacksoniene și paleo-conservatoare exemptionaliste. Singura variabilă imponderabilă rămâne, ca și de-a lungul perioadei 2016-2020, persoana președintelui Trump. Deciziile sale, deși ancorate într-un set relativ clar de idei și valori politice, rămân tributare tipului său de personalitate intransigentă, extrem de asertivă, mercurială și autoritară.

ELEMENTELE VIZIUNII DE POLITICĂ EXTERNĂ ALE ADMINISTRAȚIEI TRUMP – *IZOLAȚIONISMUL IMPERIAL* DE INSPIRAȚIE JACKSONIANĂ

- **Economic:** *decuplarea de la lanțurile de producție globale* și încercarea de a transforma SUA într-o mare putere manufacturieră, așa cum a fost în ultima jumătate a secolului XIX și în primii 60 de ani ai sec XX. În același timp, aceasta presupune și o tranziție vizibilă către un model *expansionist* - obținerea accesului la resurse, piețe sau chiar teritorii prin aranjamente bilaterale inegale, războaie economice, presiune și amenințare cu utilizarea forței sau chiar utilizarea forței ca mijloc legitim de împlinire a interesului național, chiar în relația cu aliați tradiționali. Vom asista de exemplu la o folosire excesivă și aparent neinteligibilă a taxelor vamale în relațiile economice internaționale de către SUA. Substanța acestui tip de demers rezidă în credința că taxele pe importuri vor produce la un moment dat venituri care să ajute statul american să depășească situația delicată reprezentată de creșterea constantă și necontrolată a datoriei externe, respectiv credința că, prin aplicarea politicilor protecționiste, SUA vor putea, în viitor, renunța la taxarea veniturilor. Fără a intra în amănunte, noua administrație Trump caută să rezolve problemele sociale și economice generate de tranziția începută în anii 60 ai secolului trecut de la economia manufacturieră către cea bazată pe inovație și servicii, respectiv emergența automatizării procesului de producție, prin politici de secol 19, complet inadecvate stării de fapt economice din secolul 21.
- **Politic:** relații externe bazate pe *regândirea interesului național american* în termeni de câștiguri (economice, în plan intern) și de maximizare a independenței față de orice obligații instituționale internaționale care ar putea interfera cu capacitatea SUA de a se autoguverna. Aceasta implică abandonarea *pax americana* ca model hegemonic ce a stat la baza ordinii internaționale de după Cel de-al Doilea Război Mondial, respectiv renunțarea la multilateralism și adoptarea unor poziții mai flexibile, ghidate de interesul național, pe baze bilaterale ori chiar unilateraliste. Atâta timp cât paradigma dominantă este una extrem de limitată, care refuză să ia în considerare complexitatea și subtilitățile politicii și economiei internaționale, este extrem de probabil să asistăm în viitorul apropiat la acțiuni și decizii aparent contradictorii. Ele însă pot fi reduse la numitorul comun al unui

interes național reducăționist, înțeles în termeni simpliști și, prin aceasta, contraproductiv.

- **Securitate:** SUA vor interveni sau vor accepta să fie parte a unor aranjamente de securitate doar în măsura în care fie interesele lor sunt implicate, fie există o amenințare sau agresiune directă la adresa acestora. Asta presupune o reevaluare a aranjamentelor de securitate existente ce implică statul american, dar și a diverselor relații bilaterale și de parteneriat pe care acesta le are pe glob, pornind de la aspectele mai sus menționate⁵. În acest moment, pot fi identificate doar două astfel de tipuri de interese: naționale, respectiv global-naționale. Primul face referire înainte de toate la bunăstarea poporului american înțelesă ca protejare la nivel global a elementelor esențiale pentru prezervarea și creșterea prosperității cetățenilor SUA. Cel de-al doilea tip de interese se referă la limitarea sau negarea proliferării nucleare înțelesă ca amenințare existențială la adresa statului American.

CONSECINȚE

- **SUA devin de facto un stat revizionist** în sistemul internațional – pune sub semnul întrebării nu numai instituțiile și organizațiile defnitorii pentru ordinea internațională, ci și granițele unora dintre statele din sistem, cum este cazul Canadei sau Danemarcei.
- **Prăbușirea încrederii în SUA** ca aliat sau ca partener economic: chiar dacă în viitor SUA vor încerca o revenire la vechea ordine, cutia Pandorei a fost deschisă. Aliații tradiționali ai SUA, atât din Europa cât și din America de Nord ori Asia privesc deja cu suspiciune interacțiunile cu decidenții de la Washington, luând în considerare chiar o decuplare de la sistemele integrate cu SUA (fie ele de securitate, ori economice), prin aceasta urmărind să își diversifice opțiunile partenoriale pentru a compensa absența, impredictibilitatea, respectiv implicarea limitată a partenerului american.
- Posibilă (chiar probabilă) **reinventare a NATO**, poate chiar [fără o participare americană](#). În oricare dintre cazuri, gestionarea securității pe vechiul continent va cădea în sarcina puterilor europene, care vor trebui să găsească cel mai eficient mod de a-și

⁵ Un bun exemplu în acest sens oferindu-l [atacul SUA asupra bazelor Houthi din Yemen](#).

agrega interesele în jurul unei viziuni comune. Cel mai probabil aceasta se va centra pe *prezervarea la nivel regional a ordinii liberale bazată pe norme* (sau a unei variante a acesteia), aranjamentele militare și de securitate reflectând așadar atașamentul față de valorile democrației liberale.

- Probabilitatea mare de generare a unei *recesiuni sau chiar a unei crize economice globale* până la sfârșitul lui 2025 sau în prima parte a lui 2026, ca efect direct al șocurilor provocate de [încercarea SUA de a reordona relațiile economice internaționale după propriile interese](#).
- **Ieșirea Statelor Unite din aranjamente instituționale internaționale** sau din organizații fundamentale pentru ordinea internațională – [ONU](#), OMC etc. Este vorba despre continuarea unui trend deja inițiat prin abandonarea Acordurilor de la Paris, părăsirea Organizației Mondiale a Sănătății și a altor organizații din sistemul ONU (UN Human Rights Council (UNHRC), respectiv UNESCO, acțiune care la momentul scrierii acestui text [se afla în evaluare](#)).
- Asumarea de direcții de politică externă (sau simpla imitare pentru „conformitate” a modelului oferit de președintele Trump) similare celor adoptate de Washington de către statele mici și mijlocii *se va dovedi pe termen mediu și lung falimentară*.

BIBLIOGRAFIE

- Chean Dean P. (2017) "Liberal Internationalism, Jacksonian Nationalism, and the US One China Policy", *Asian Survey*, 57(5), 885-909.
- Clarke Michael, Ricketts Anthony (2017) "Understanding the Return of the Jacksonian Tradition", *Orbis*, 61(1), 13-26.
- Hemmer Christopher (2015) *American Pendulum: Recurring Debates in US Grand Strategy*, Cornell University Press.
- Ignatieff Michael (ed) (2005) *American Exceptionalism and Human Rights*, Princeton University Press.
- Mead Walter Russell (2002) *Special Providence. American Foreign Policy and How It Changed the World*, Routledge.
- Mead Walter Russell (2017) "The Jacksonian Revolt. American Populism and the Liberal Order", *Foreign Affairs*, 90(2), 2-7.

Mead Walter Russell (Winter 1999/2000) "The Jacksonian Tradition and American Foreign Policy", *The National Interest*, 58, 5-29.

Stewart M. Patrick (2018) *The Sovereignty Wars. Reconciling America with the World*, Brookings Institution Press.

Stewart M. Patrick (2025) "Trump's Distorted View of Sovereignty and American Exceptionalism", <https://carnegieendowment.org/emissary/2025/01/trump-sovereignty-american-exceptionalism?lang=en>.

IDR

Institutul Diplomatic Român

Misiune. Institutul Diplomatic Român (IDR) își asumă misiunea de a contribui substanțial la creșterea calității diplomației românești prin formare, educare continuă, cercetare, prin dezvoltarea gândirii critice și strategice, prin conectare internațională. O politică externă bună servește unei politici interne benefice.

Principii: valorizarea resurselor umane, profesionalismul, respectul și dialogul, responsabilitatea pentru comunitate.

Pornind de la atribuțiile legale fondatoare ale IDR, dezvoltarea în continuare a institutului se realizează, în funcție de nevoile identificate în MAE, pe următoarele patru direcții:

- Formarea și educarea continuă a diplomaților și a altor categorii de cursanți;
- Aprofundarea dimensiunii de cercetare și expertiză pe spații regionale și problematice funcționale;
- Funcționarea IDR ca *think-tank* al MAE;
- Integrarea IDR în cadrul unei rețele internaționale de institute relevante similare.

Autor: Valentin Quintus Nicolescu este analist la Institutul Diplomatic Român – Serviciul Furnizare de Expertiză pentru MAE, lector asociat la SNSPA și Universitatea din București.

Seria Policy Brief IDR

ISSN 2066-5989

ISSN-L 2066-5989

Imagine copertă:

[https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Donald_Trump_signed_the_Autism_Cares_Bill.jp](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Donald_Trump_signed_the_Autism_Cares_Bill.jpg)

g

Institutul Diplomatic Român - IDR

<https://www.idr.ro/en/> | secretariat@idr.ro

Primăverii 17, sector 1, București, 011972